

Den er accepteret af Sverrig, den har vakt levende Interesse i Norge, i England—den store Chamberlain var dens Fortaler — i Amerika, Schweiz og Japan. Jeg gaar jo vidt, jeg vil selvafgaa og saa, at de rige Statterendene skal inddrages under Kollektioner...

Er det Tolstoi eller andre store Reformatorer? Nej — ingen Verdensreformer har nogensinde været større end den, som jeg har været formand i den Kommune, hvor min Ejendom ligger, og da jeg en Dag saa en gammel Arbejder slide og slæbe for Konen...

Samlingsråd, Naar den varmehjerte Reformator, der bærer Selvhjælp og Statshjælp, men Sufisme er obligatorisk... Saaledes talte Baron Raab og kommende Tider vil maatte velsigne den Skuld, i hvilken han med...

Profesjorskriften i Sverrig.

En Forebyggelse i Rigsdagens Forretninger.

Som tidligere omtalt vakte det Røre i mange Jøentiske Kredse, da der var Tale om at anstætte en Docent Sægerstedt som Professor i Religionshistorie i Lund...

Konflikten løses for kort Tid siden på den overraskende Maade, at der af private Jøentiske tilfælelige Midler til Naadighed til Drettelse af en ny Lærestol i Religionshistorie ved Stockholms Højskole...

Nu har Spørgsmaalet om de teologiske Profesors forhold til Kirken været varet til Behandling i den svenske Rigsdagens Forretninger, hvor Biskop Bergquist havde tilfældet en Forebyggelse til Kirkehistorie Berg i denne Retning.

Forebyggelsen anførte at saa oplyst, om Ministeren var klar over, at en teologisk Professor ikke kaldes som en Præst kunde itale Straffesar for i sin Lærestol i Kirkehistorie at afvige fra den svenske Kirkes Lære, om Ministeren ansaa Regeringsformens § 28 (hvorefter ingen maa meddele Undervisning i Kristendom eller teologisk Videnskab, som ikke befænder sig til den rene evangeliske Lære) for at hve nogen Garant...

at ingen kan undværes til teologisk Professor, som ikke principelt traa paa den evangelisk-lutheriske Befendelses Grund, og endelig, om Ministeren, hvis ingen saadan Garant var til Stede, havde overvejet at træffe nogen Foranstaltning, for at de teologiske Lærestole kan fritsaa faadanne Indehavere, som ikke befænder sig i Strid med den evangelisk-lutheriske Tro.

Under Forhandlingen, der i Høstige svenske Blade førtes i en meget faalig og behersket Form, ophjerte Kirkehistorikeren, at han var klar over, at man ikke kunde straffe den teologiske Professor, som lærte noget, der var i Strid med den svenske Kirkes Lære.

Ministeren gjorde derefter udsærlig Rede for Regeringsformens § 28 og de deri naavnte Vedtægter for at blive Professor i Teologi, og mente, at "betende sig til den rene evangeliske Lære" ikke betød andet og mere end, at vedkommende skulde være Medlem af den svenske Kirke. Ministeren kunde derfor ikke anfæ denne Lovregel for at hjemle nogen videregaaende Garant mod "Branglære" ud over den, der laa i selve den nævnte Lovregel.

Endelig kom Kirkehistorikeren Berg ind paa en Omtale af Spørgsmaalet om at træffe særlige Foranstaltninger for at hindre, at de teologiske Lærestole belættedes med Koll...

jom ikke deler den evangelisk-lutheriske Tro, og omtalte berunder de indkomne Petitioner om Garantier. Han mente dog, at disse Petitioner var altfor almindelig holdt, og hans Standpunkt var, at man ikke kunde og burde forlange mere, end at Professorerne hørte til den svenske Kirke. Hvorledes de paagældendes personlige Tro var, kunde man ikke forhøre dem om. Lærte de noget, som kom i Strid med Kirkenes Lære, maatte de selv afgøre det med deres Samvittighed.

Biskop Bergquist kunde ikke dele Ministerens Anskuelse m. H. T. Fortiaaelsen af Ordene "betende sig til den rene evangeliske Lære", selv om han var enig med denne i, at man ikke kunde antilte Forhør over en Professor til Oplysning om hans Tro.

Han kunde heller ikke være enig med ham i, at man ikke skulde foretage sig noget overfor en Professor, som lærte i Strid med Kirkenes Lære.

Under den følgende Forhandling fremhævedes gentagne Gange Betydningen af den videnskabelige Frihed, der ogsaa betød noget for Teologerne selv, bl. a. ved at give dem Lejlighed til Selvudvalgte.

I det frivillige "Gæst. S. og S. Tidn." fremhæves dette sidste ogsaa i en levende Artikel, men det slaas paa den anden Side fast, at det vilde være en Ulførlighed, at en Professor i Teologi anset agterede mod Kristendommen.

Saaledes staar der jo nu Kamp om det lutheriske i alle de evangelisk-lutheriske Rande, og Kollektionerne maa i dem alle kæmpe haardt mod den fremtrængende tyske Nationalisme.

Kampen i Sverrig minder jo noget om den norske Profesorskrift, som at Konfliktten løstes paa lige omvendt Maade: Sverrig faar sin vranglærende Professor ansat ad privat Vej, mens i Norge det troende Kirkefolk rejste sig og fik dannet Menighedsforbundet om den rettroende Professor, der saa fik medtaget til at vige sin Post.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Jonas Lagus.

Omkring 1830 oplyd der ved de to unge Præster Jonas Lagus og Nils Gustaf Wahlberg i Finlands nordvestlige Egne en stærk Bækkelse.

Denne Jonas Lagus, der var et rigt begavet Menneske, og havde faaet en udmærket Uddannelse, var, skønt han som Barn havde kendt stærke religiøse Hævelser i sin Sjæl, som at ganske verdsligt Menneske traadte ind i den religiøse Stand, halvveis nedder dertil af sine Slægtninges Livet.

Han fortæller selv følgende om sin Opvækst:

Naar jeg betragter den Skærlighed og Langmodighed, med hvilken Gud har ledet mig lige fra mine Barndomsaar, kan jeg ikke andet end forbauses over den Varmhjertighed, som er mig vederlyst. Uden selv at have erlaaret Guds omfavnende Kraft paa mit Hjerte besluttede jeg at blive en kristelig Lærer for andre. At jeg var en god Kristian, derom tvivlede hverken mine Lærere, Ungdomsvener eller jeg selv, da vi alle mente, at Kristendommen bestaar i den bedemte Død, som afholder sig fra alle grove Udbred af Synden, lægger Alid paa med egne Kræfter at naa Ruldsomhed, og hvis Alide er Sovmod. De Forelesninger og Vækker, jeg havde bivaanet paa Universitetet, bragte paa ingen Maade den gode Mening, jeg havde om mig selv til at vakte. Saa kom jeg da til det Sted, hvor jeg som Evangelists Sendebud skulde prædike den forsættede Kristus og hyde en genskift Synderfare at annanne den Forsøsnig, som ved Jesu Forsøningsdød er fket for alle. Jeg skulde vise andre Vejen, skønt den var mig selv ganske ubekendt. De ældre Embedsbrødre, der udgjorde Egens Præstefab, befandt sig desværre i samme Stilling som jeg. Mandt dem fandt jeg ikke noget Omvæntning eller Tilfælelse til at tage mit Raad alvorligt. De var alle sammen indviklede i lave jordiske Angivelser: deres Selvfabslu, Jordbrug, Naatalader o. s. v., syntes helt og holdent at have fængslet dem, og det aandelige Liv, den virkelige Sjælesorg og Iver for Tilhævernes Frelse og Salighed var Ting, hvorom de ikke havde den ringeste Anelse. Søndag Eftermiddagene tilbragtes med at gøre og modtage Velsag af Menigheds fine Koll, ved hvilke Lejligheder man...

faadantlig spillede, dansede, drak o. s. v., og Præsterne førte et Liv, som i ingen Henseende var forskellig fra Verdens Vejen, saa at jeg lige saa ofte saa de graaharede ved Spillebordet som de yngre i Danien og paa Stuepladen. Jeg prædike, naar Læren kom til mig, lidet bekymret om den Virkning, mine Prædikener havde paa mine Tilhøreres Hjertes, og opfangende desto ibrigere de Lægn paa Bisfad, som mit heldige Foredrag ofte i rigt Maal forslafte mig. For Englebegs nærede jeg imidlertid en hemmelig Gru, som jeg ikke altid selv kunde forklare mig eller afrygte. Man trofede mig dog med, at Nar om han var enig med denne i, at man ikke kunde antilte Forhør over en Professor til Oplysning om hans Tro.

Han kunde heller ikke være enig med ham i, at man ikke skulde foretage sig noget overfor en Professor, som lærte i Strid med Kirkenes Lære.

Under den følgende Forhandling fremhævedes gentagne Gange Betydningen af den videnskabelige Frihed, der ogsaa betød noget for Teologerne selv, bl. a. ved at give dem Lejlighed til Selvudvalgte.

I det frivillige "Gæst. S. og S. Tidn." fremhæves dette sidste ogsaa i en levende Artikel, men det slaas paa den anden Side fast, at det vilde være en Ulførlighed, at en Professor i Teologi anset agterede mod Kristendommen.

Saaledes staar der jo nu Kamp om det lutheriske i alle de evangelisk-lutheriske Rande, og Kollektionerne maa i dem alle kæmpe haardt mod den fremtrængende tyske Nationalisme.

Kampen i Sverrig minder jo noget om den norske Profesorskrift, som at Konfliktten løstes paa lige omvendt Maade: Sverrig faar sin vranglærende Professor ansat ad privat Vej, mens i Norge det troende Kirkefolk rejste sig og fik dannet Menighedsforbundet om den rettroende Professor, der saa fik medtaget til at vige sin Post.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

og jeg gjorde det samme, slaaet af det fante i hans Bemærkning. Den øvrige Del af Vejen tilbragte jeg med at undvæne lærd Tale, hvormed jeg efter Afvæntningen tænkte at redde min Væ, men da jeg traadte ind i Stuen, fandt jeg allerede den fage død. Hans Kone og Slægtninge oplafte gennemtrængende Klageraab og begyndte at bebrejde min Vedfæger hans Lange Læren. Det var rigtig skemt, at han ikke kom til at tale med Prædiker, da han langtes saa nderlig derefter," sagde man. "Jeg er dog uskyldig deri," sagde Venden, "thi jeg maatte vente to Timer paa Stedet, og siden har jeg fundt mig alt, hvad jeg kunde." En ældre Mand, som stod ved den afdødes Seng, utredte nu halvsigt med Blifft iforret rettet paa mig: Forbandet være den, som gør Herrens Gærlig forsamling (Ner. 48, 10). Jeg stod ubevogelig, næsten forstet, oplydt af Grammelte og Forførelse. Jeg følte mig faldig i dobbelt Henseende. Først stod jeg der og mangede de Erfaringer, som udkrævedes hos en Sjælesørger, og dernæst havde jeg jo leffindigt tilføbet min Bligt for min Fornøjelse. Min Uro forøgedes endnu mere ved den Klage, som hørtes rundt omkring mig, og som ubestemt var jeg falden om, hvis ikke min Vedfæger havde grebet mig ved Haanden og sagt: "Lad os løse". Vi gjorde det. Nu var mit Sovmod brudt, og jeg bævede for mig selv, og en Strøm af Taarer færetede mig ned ad Rinderne. Venden mærkede det og begyndte at fremjulle for mig min aandelige Blaad og usafelige Tilstand og det paa en faa klar og overbæsende Maade, at jeg maatte erkende Sandheden af hvert Ord. Han viste mig ogsaa simpelt og tydeligt den Vej, som fører til Livet, saaledes som jeg siden har fundet den i Bibelen, nedløg min egen Retfærdighed og gav mig Anvisning paa den Retfærdighed som alene gælder for Gud. — Fra den Stund af oplyd jeg det nderligt Venfob mellem mig og denne Mand, og jeg maatte altid anse ham for et Guds Redfæls megen Velsignelse af hans Samtaler og rige Erfaring.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Men saa glæder man sig til Bengtson, der klart og bestemt vil vogte og værne om den gamle Kirkegrund.

Teologi og Religion

ALMINDELIG KRISTELIGE, BELÆRENDE OG OPBYGGELIGE SKRIFTER. (Revideret til Maj 1913).

SØRENSEN, PAST. VILH.:— Missionens Motiv, Maal og Midler. Grundtræk af Missionslæren. 215 Sider. I Omslag \$1.00.

TAMATE:—Jacob Chalmers Liv og Eventyr som Missionær paa Sydhavsøerne. 255 Sider. Illustreret. Indb. \$1.20.

THIERSCH, DR. H. W. I.:— Om en fornuftig og kristelig Børneopdragelse. I Omslag 10c.

THOMAS A. KEMPIS:—Om Kristi Efterfølgelse. Egen Udgave i sort Shirting 50c. Kristeligt Folkebiblioteks Udgave i mindre Format, Shirting med Guldræk 65c.

TORREY, DR. A. R.:— Virkelig Frelse. En Samling Prædikener, udsærlig af Anton Bast. Pris 60c.

TRANDBERG, PAST. P. C.:— Maran Atha. (Herren kommer). Otte Foredrag. Pris 20c.

TRANDBERGS LIV OG VIRKSOMHED. Af Past. J. J. Kildsig. 74 Sider. I Omslag 25c.

USSING, PAST. HENRY:— Evangeliets Sejrsgang udover Jorden. En illustreret Missionshistorie. Anden forøgede Udgave. Indb. \$3.00.

Kirkecaaret i Hjemmet. En Børnepostille. Speciepris indb. 60c.

Troens gode Strid. En Aargang Prædikener over Kirkecaarets gamle Epistelrække. Ind. \$2.20.

Kampen mellem Tro og Vantro i vore Dage. 112 Sider. I Omslag 75c.

Frants af Assisi. Syv Foredrag. 161 Sider. I Omslag \$1.00.

VIBE-PETERSEN, PAST. JOH.:— De, som arbejder og er besværede. 110 Sider. I Omslag 50c.

VIG, PROF. P. S.:— Om Morten Luther. Nogle Vidnesbyrd og Tanker, særlig i Anledning af 400-Aaret for hans Romrejse. 142 Sider. I Omslag 25c.

WEBSTER, F. S.:— Frelsende Sandheder i Evangeliet. 272 Sider. I Omslag 75c.

WILLIAMS, J. E. HODDER:— Georg Williams Levned. Illustreret. Indb. \$1.40.

WALDELAND, O.:— Israelmissionen. 340 Sider. Smukt indb. 50c.

YLVISAKER, PROF. JOH.:— De fire Evangelier. I synoptisk Fremstilling med Forklaringer. 757 Sider. Solidt indb. \$4.00.

De fire Evangeliers Harmoni eller Jesu Historie efter de fire Evangelier i kronologisk Fremstilling. 160 Sider. Indb. 65c.

ZEUTHEN, PROVST FR.:— Bibelkritiken. Tildels foranlediget ved Prof. Bangs Skrift: Theolog og Lægmand. 37 Sider. I Omslag 20c.

ZWEMER, DR. SAMUEL:— Islam, en Troens Prøvesten. 106 Sider. I Omslag 40c.

Asiens og Afrikas ubesatte Missionsmarker. 236 Sider med Illustrationer og Kort. I smukt Omslag 90c.

GUDELIGE SMAASKRIFTER. Et betydeligt Udvalg af Gudelige Smaaskrifter, udgivet af Kirkelig Forening for Indre Mission i Danmark, have altid paa Lager, men da Listen stedsvis øges med nye Numre og ældre Numre udgaar, udkommer der fra Tid til anden særskilt Fortegnelse som tilsendes frit paa Forlangende.

TRAKTATER. Det danske Traktatselskabs Udgaver. For Ordens og Næmheds Skyld sælges disse i Pakker paa 100 Traktater hver — 10 af hver af 10 forskellige Numre — som følger:

Traktatpakke Nr. 1 25 Cts. Traktatpakke Nr. 2 25 Cts. Traktatpakke Nr. 3 25 Cts. Traktatpakke Nr. 4 25 Cts.

Altsaa 400 Traktater — 10 af hver af 40 forskellige Numre — for \$1.00.

Nye Numre udkommer stedsvis, og nye Pakker vil blive samlet fra Tid til anden.

NOGLE ANMELDELSER. C. Asschenfeldt Hansen: Kirkehistorie for Menigheden. Som en Kirkehistorie særlig for Menigheden er den egnet, fordi den søger at vise Guds Førelse med den enkelte Slægt gennem Med- og Modgang og hele den dybe, aandelige Sammenhang, der er i Menighedens Oplevelser.

(A. B. i Nationaltidende). Det, som giver Bogen sin store Interesse, er de overordentlig mange Billeder, især Portrætter, som pryder den. De giver Bogen en Betydning, hvorved det overgaa alle andre kirkehistoriske Fremstillinger paa Dansk.

(Dannebrog). Louis Blauenfeldt: Den indre Missions Historie. Et Festskrift i Anledning af Kirkelig Forening for den indre Mission i Danmarks 50-Aars Jubilæum. Med mange Billeder. — Det er et dygtigt og livligt Værk som ingen Ven af dansk Kirkehistorik kan undvære i sin Bogsamling. (Vilh. B. i „Veje Amts Avis“).

A. Fibiger: Kongespejlet. Bibelhistoriske Studier over de fire Konger Herodes i Ny Testamente. Det er ingen Opbyggelsesbog, og dog er der mere Opbyggelse i den end i mangfoldige saakaldte opbyggelige Betragtninger. Det er ingen Prædiken, og dog prædiker den, ja, ofte magtigt og gripende. Det er ingen Roman, der fortæller — det er Historie, virkelig Historie, og dog kunde man ved Læsningen ofte fristes til at glemme dette og tro, at man havde et Digtværk i Haanden. Saa oprindeligt er det i Form og Udtryk og saa klangfuldt i Stilen. Pastor Fibiger ikke blot fortæller — han maler. Hans Personer har ikke blot Tegningens Lys og Skygge, men tillige Maleriet Liv og Farve. Det er ingen Psykologi, og dog har Forfatteren givet os mangt et gripende Sjælmaleri. Han har forstaaet at trænge ind bag ved de Træk, som Skriften og Historien har berettet, og vist os den dybe, aandelige Baggrund for Personernes Handling. (Pastor N. P. Madsen i Kristeligt Dagblad).

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE Blair, Nebraska.